NATIONEN

Postboks 9390 Grønland
0135 Oslo

Besøksadresse:
Schweigaardsgate 34 A
www.nationen.no

Sentralbord:
Telefon: 21 31 00 00
Fax: 21 31 00 90
Redaksjonen etter kl. 16.00:
21 31 00 25

Sjefredaktør/daglig leder:
Tove Lie
Direktenummer: 21 31 00 40
tove.lie@nationen.no

Magasin- og kulturredaktør:
Britt Sofie Hestvik
Direktenummer: 21 31 00 65
britt.hestvik@nationen.no

Politisk redaktør:
Erling Kjekstad
Direktenummer: 21 31 00 20
erling.kjekstad@nationen.no

Administrativ redaktør:
Carl Hamre
Direktenummer: 21 31 00 16
carl.hamre@nationen.no

Nyhetsredaktør:
Sveinung Engeland
Direktenummer: 21 31 00 35
sveinung.engeland@nationen.no

Trøndelagskontoret:
Hans Bårdsgård
Mobiltelefon: 911 98 998
hans.baardsgaard@nationen.no

Debattredaksjonen:
Mona Askerød
Direktenummer: 21 31 00 31
mona.askerod@nationen.no

Abonnement og distribusjon:
Hverdager fra kl. 08.00 til 15.00
Tlf: 800 80 199
Fax: 21 31 00 92
abonnement@nationen.no

Annonser
Direktenummer: 21 31 44 44
annonser@nationen.no

Rubrikkannonser:
Hverdager fra kl.
08.00 til 16.00
Tlf: 61 35 98 29
Tlf: 61 35 98 30
Fax: 61 35 98 40
annonser@nationen.no

pressens faglige utvalg
PFU

Nationen arbeider etter Vær varsom-plaktens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avisomtale bes ta kontakt med redaksjonen. Pressens Faglige utvalg (PFU) er klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. PFU holder til i Oslo, tlf: 22 40 50 40. Epost: pfu@presse.no

NATIONEN MENER

En Sp-hilsen til SV

Sp-toppen Ola Borten Moe sier ja til gasskraftverk på Mongstad uten rensing fra første dag. Det var akkurat hva Sosialistisk Venstreparti – og miljøvernminister Helen Bjørnøy – ikke trengte dagen før et landsstyremøte som er breddfullt av konflikter rundt kompromissingen i regjering. Motstanden mot gasskraft uten rensing har vært tung nok å dra med Ap som motstander. Nå kan også Senterpartiet være i ferd med å falle ned på Aps side. Samtidig som uenigheten i regjeringsleieren igjen demonstreres for all verden. Her blir «spell og spetakkel» i massevis.

Hvis Borten Mo skulle få hele Sp med seg, ville det ikke være så veldig overraskende. Partiets energiminister Odd Roger Enoksen har den sure jobben med å overvinne energikrisen i Midt-Norge. Han har et voldsomt behov for kraftproduksjonen fra Mongstad. I en situasjon der det snakkes om å bruke forurensende mobile gasskraftverk, kan Mongstad, realistisk sett, være det minste av flere onder. Man kan derfor forstå faneflukten i Sp. Men påfallende heroisk er det ikke. Særlig ikke fra partiet som lot sentrumsregjeringen falle på grunn av sin prinsipielle motstand mot gasskraftverk som ikke medfører rensing. Akkurat den siden av saken har ikke forandret seg siden sentrum den gangen spikret fanene til masta.

Borten Moes grep kan innevarsle at et flertall i regjeringen sier ja til gasskraft uten rensing på Mongstad. Det blir etter vår mening et gedigent nederlag for miljøsaken. Hvis regjeringen først gir utbyggerne lillefingeren, tar de fort hele handa. Det er bortimot umulig å vedta et kraftverk med «rensing fra dag tre», i stedet for fra «dag en». Når de først er i gang, kan Statoil finne mangfoldige grunner for å utsette «dag tre» til senere tider. Da står regjeringen maktesløs, fordi det vil være uaktuelt å slå av kraftverket. Og i bakgrunnen lurer stortingsvalget i 2009 og muligheten for at et borgerlig flertall vil droppe hele kravet. Regjeringen må presse fram en løsning basert på «dag en» – eller akseptere at hele miljøtroverdigheten blir avhengig av Statoils velvilje. Utspillet fra Ola Borten Moe kan være første skritt på veien mot et slikt nederlag.

Det er bortimot å umulig å vedta et gasskraftverk med «rensing fra dag tre».

DAGENS GJEST

«Skam dykk, miljøvernarar»

BJØRN EGIL FLØ

ÆRLIG TALT

Han er i vinden no Charlie Pedersen, som knapt har site eitt år i sjefsstolen for Federated Farmers of New Zealand, men som har greidd å markere seg sterkare enn nokon før han har greidd.

Ingen hadde rekna med den kraftsalva han kom med. Det har visst ikkje vore tradisjon at leiarar kjem med hardtslåande programerklæringar på sitt fyrste årsmøte for Federated Farmers of New Zealand. Alan Harman i distriktsavisa Rural News forklarar det med at det vanlegvis er tid for å slikke såra etter valkampen og å bygge tilliten til dei som stemte på den andre kandidaten. Pedersens valsiger var overveldande, det var kanskje derfor han fant det passande å gjere ein ny vri.

– Det må ha med min skandinaviske arv å gjere, forklarar Pedersen, som faktisk kan minne aldri så lite om ein danske der han sit.

– Det har vore eit hardkøyr, men eg ville gjort det igjen, for eg meiner kvart eit ord av det eg sa.

Dermed var det duka for «fase to» i Pedersen-debatten. Leiarane, kronikkane og lesarinnlegga handla alle om det Pedersen meinte eller meinte å seie eller ganske enkelt om det han sa. Og det var særleg ei uttale som var viktig:

«I say shame on the people who elevate environmentalism to a religious status, shame on you for your arrogance, shame on all of us for allowing the environmentalists' war against the human race to begin, and take hold.»

Altså: I reine predikantstilen kastar han skam over dei som har vore med å løfta miljøvernsaka opp og fram og gitt den, som han seier, religiøs status. Han angrip alle som ikkje har reist seg i motstand mot miljøvernarane og deira erklærte krig mot mennesskeheita, som han uttrykkjer det.

Der står han då på talarstolen og held si fyrste verkelege tale til sine eigne og legg ut ei krigserklæring til store delar av grunnprofilen i det New Zealandske landbruket. For i årevis no har kiwiane meint at den kommersielle suksessen for landbruket deira har vore miljøprofilen. Ein marknadsretta miljøprofil som har passa perfekt inn i dei krava som matvareindustrien i Europa til ei kvar tid har kravd. New Zealandlandbruket har vore fleksibelt og tilpassa seg langt raskare industriens skiftande standardkrav enn noko anna landbruk i verda. Medan europearar og amerikanarar høvesvis protesterte mot eller ignorerte sertifiseringskrava og satsa på å vinne tid til å omstille seg, har kiwiane snudd seg på hælen og innfridd månadsvis før konkurrentane. På den måten har dei plukka marknadssegment for marknadssegment framfor auga på demonstrerande franske bønder. Samstundes har det New Zealandske landbruket vorte reinare og reinare for kvart år. Kanskje trudde mange kiwiar at grunnen til stadig betre miljømålingar for landbruket deira låg hjå bøndene sin sterke omsut for jorda, landskapet og ressursane. Dei må i så høve ha vorte skuffa no.

«I botnen er det miljøkrava som forbrukarane i Europa stiller som gjer elvane reinare for kvart år i dette landet,» hevdar professor Hugh Campbell ved The Centre for Study of Agriculture, Food and Environment (CSAFE), og fleipar med at elvane gjennom det europeiske jordbrukslandskapet ikkje vert reinare fordi franskmennene er meir opptatt av å demonstrere enn å tilpasse seg miljøkrava frå eigen matvareindustri. Han har forska på dette fenomenet heile sitt vaksne liv og har stor truverd på feltet på New Zealand. Men no kan det sjå ut som om kiwibøndene er lei av å tilpasse seg, det kan sjå ut som det kjem ein motreaksjon no.

Med dansk husmannsblod i årane skal Charlie Pedersen leie det New Zealandske landbruket inn i framtida.

Kanskje trudde mange kiwiar at grunnen til betre miljømålingar for landbruket deira var bøndene sin sterke omsut for jorda.

Bjørn Egil Flø er forskar ved Norsk senter for bygdeforskning og studerer for tida det rurale New Zealand

FORUREINAR MINDRE: I årevis har bøndene på New Zealand meint at den kommersielle suksessen for landbruket deira har vore miljøprofilen, som har passa perfekt inn i dei krava som matvareindustrien i Europa til ei kvar tid har kravd.
ARKIVFOTO